

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Honori[i] Reggi[i] Kemnathensis De Statu Ecclesiae Britannicae Hodierno, Liber Commentarius

Horn, Georg

Dantisci, 1647

Quòd sit magna spes unionis inter Presbyterianes & Independentes
orthodoxes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34026

Fortasse nondum ipsi constituerunt, cui insistant firmiter, quia reservant sibi libertatem mutandi & retractandi, quod exhibita semel forma tam commodè vel honorificè fieri non posset. Vel non convenit ipsis inter se. Facilius est consentire in negando, quàm affirmando. Vel si hi septem conveniunt, alii fortasse fratres ipsorum, quibus formula hæc communicata fuit, dissentiunt. Vel si & hi consentiant, nolunt offendere eos à quibus subsidium sperant. Vel expectant aliam opportunitatem evulgandi sensus suos, Synodo dissolutâ, ut ne respondere possit ipsis; Presbyteriis introductis, quæ displicitura credunt populo, & tum tempus fore scribendi arbitrantur. Quicquid hujus sit, committimus causam nostram Domino, qui amat veritatem & simplicitatem, & suo tempore deteget quæ nunc latent.

Cornelius Burges, Prolocutor pro tempore.

Adoniram Byfield, Scriba.

Burtonus contra Calamium: Vociferantur Presbyteriani, ut ostendamus iis formam & exemplar regiminis nostri. Nos verò vociferamur, ut seriam resipiscentiam agant, pro superstitionibus suis, cum subjecerunt se Antichristianæ Hierarchiæ; juxta illud Ezechielis XLIII. 10, 11. Si fuerint confusi, tum ostende iis exemplar. Ad quæ verba doctissimus ille & moderatissimus Calamus centum furiosis Burtonis præferendus. Sensus horum verborum est, neminem resipuisse à Prælatice conformitate, nisi Independentes & Presbyterianos utcumque frequenter humiliant se & deplorent suam Conformitatem, nihilominus quamdiu non fiant Independentes, nondum esse confusos, nondum resipuisse.

Quòd sit magna spes unionis inter Presbyterianos & Independentes orthodoxos.

Quamquam verò controversiæ ob regimen in immensum

sum ferè excreverint contentions studio, tamen non deest spes unionis inter Independentes orthodoxos & Presbyterianos. Idque viri utrimque moderati testantur, facile componi posse controversias, si amoto calumniandi studio, irâ, odiis utrimque aliquid remittatur; ut sic regimen inter dominium & confusionem mediâ viâ incedat. Hoc quidem verum est, si furorem Burtoni, maledicentiam Johannis Goodwini sequi velimus, non magis spem componendi inter fratres exorta dissidia esse, quàm si quis ignem oleo extinguere velit. Gillespius contra Colemanum, in fraterna examinatione pag. 33. Ubi nos (inquit) & Independentes conveniemus? In eo, quòd sit regimen Ecclesię de jure divino, hoc est, quòd Pastores & Presbyteri debeant suspendere & excommunicare pro gradu scandalorum. Et quis scit, an non purgatio Ecclesiarum à scandalis viam unionis inter nos & Independentes faciliorem quàm multi credunt, redditura sit? *Et in alio libello*, cui titulus: *Nihil Respondes*. pag. 19. Nunquam desperamus de unione cum illis, qui sunt sani in fide, sancti in vita, & prompti ad regimen & purgationem Ecclesiarum per ministros Ecclesię. *Jeremias Burroughes Irenici cap. 7.* Quod illi, qui sunt pro congregationali via, non defendant absolutam libertatem omnium Religionum. Ostendam, (inquit) discrimen non esse magnum inter Presbyterianos & Independentes, & in congregationali viâ quoad effectum æquè valida remedia esse contra hæreses & schismata, quàm apud Presbyterianos. Nota duo. *Primo:* Ecclesię remedia contra hæreses & errores tantùm esse spiritualia. Alia media sunt extrinseca. Quod ad Magistratum, si interponere vult autoritatem suam, utrique concedent. *Secundo:* Spiritualis potestas non operatur in externum hominem, sed in conscientiam. Ergo quamdiu homines sunt conscientiosi, tamdiu efficax est, & non ultra. Jam ergo vide, quæ diffe-

differentia sit in congregationali viâ à Presbyterianis, in
 reducendo homines ab erroribus. I. Congregationales fa-
 tentur, se in conscientia teneri rationem fidei suæ reddere
 vicinis Ecclesiis, vel aliis requirentibus; & hoc non esse
 arbitrarium, verùm à Deo mandatum. II. Fatentur, Syno-
 dos aliorum ministrorum & seniorum esse institutionem
 J. C. contra errores, schisma & scandalum. III. Has Syno-
 dos habere potestatem errantes admonendi in nomine
 Christi. IV. Ubi opus, possunt declarare homines vel Ec-
 clesias esse subversores fidei, vel aliter pro natura peccati,
 ut confundantur coram omnibus Ecclesiis. V. Possunt
 solemniter & in nomine Christi abnuere ullam ulteriorem
 communionem cum iis, donec resipiscant. VI. Possunt
 in nomine Christi declarare, hos errantes non esse reci-
 piendos in societatem ullius Ecclesiæ Christi neque com-
 munionem ordinationum Euangelii. Hæc omnia in nomi-
 ne Christi facta, num nihil apud conscientias valebunt?
 Dices: quid, si omnia hæc spernant? Hoc perinde est, ac
 si diceres: quid, si non sint conscientiosi? quid, si nihil præ-
 valeat in eorum conscientia? Quæro, quidnam Ecclesia
 porro agere queat in reducendis hominibus ab errore?
 Dices: Hæc omnia agere possunt majori autoritate, quàm
 congregationalis via permittit. Sed quænam major Ec-
 clesiæ potestas, quàm agere aliquid in nomine Christi?
 Dices: Privati fratres possunt admonere & declarare in
 nomine Christi. Sed hoc plus est, quàm privatum opus.
 Synodus est institutio Christi, & Presbyteria sunt ministri
 Christi. Dices: In Presbyteriali viâ adhuc alius gradus est,
 nimirum; si sex priora nolunt prævalere, Synodus potest
 eos Satanæ tradere. *Resp.* In hoc situs est nodus & cardo
 controversiæ inter Presbyterianos & Congregationales.
 Sed quæso, considerate, ad quod punctum dividamur; &
 num causa diffidii tanta sit, ut non possimus convenire.

Nam

Nam I. considera, quid sit tradere Satanæ; quod est septimum illud, quod fratres nostri sperant prævaliturum in conscientias hominum, ubi sex priora non possint. Imò verò inquirunt. Nam sic ejiciuntur ex regno Christi in regnum Satanæ, & hoc perterrebit. Hæc ejectio intelligenda est, clave non errante, cum Synodus rectè judicat, non aliter, & hoc conceditur. Tum considera II. annon hoc factum jam sit in prioribus sex in nomine Christi factis? Nam ministri C. in nomine ejus congregati solenniter declarârunt, hæreticas Ecclesias vel personas non habere jus ad ullam ordinationem Ecclesiæ. Et si hoc judicium est rectum, annon tales ejecti sunt ex regno Christi in regnum Satanæ. *Objectio.* Sed non formaliter & judicialiter traditi sunt Satanæ. *Resp.* Quid? an dividemur, & alter alterum devorabit propter formalitatem & jurisdictionem, qui termini non sunt in Scriptura, cum in re consentiamus, quæ apud conscientias æquè prævalebit, ac si formalitas esset observata? Præcipuè si consideremus, magnam esse quæstionem inter fratres, annon hæc traditio Satanæ sit Apostolica, peculiaris Apostolis, ita ut non conveniat ordinariis Presbyteris? Quod si ita, tum Non-communio erit extremus gradus censuræ Ecclesiasticæ. Et si alii fratres ascendunt ad septimum gradum, alii consistunt intra sex qui talem supra conscientias vim habent, ut iis non prævalentibus, ne septimus quidem videatur prævaliturus, cur non Regula Apostoli nos componat, Phil. 3. 15. 16? Si nos tantum attigimus sex, & fratres nostri septem, ambulemus simul in charitate ad sex. Si Deus revelet septimum, & eum amplectemur. Cur enim tam violenter, etiam schismatis periculo urgeatur? Et utcunque non habeamus septimum, tamen in sexto est, quod habet in se efficaciam septimi. Nam in quo consistit efficacia septimi super sextum? annon in hoc, quòd sit ultimum medium à Christo

in conscientias præscriptum : quæ consideratio plena terroris est? Jam Congregationales dicunt, quòd hoc sit plenè in sexto, & id æquè terribile esse conscientis suis, ac septimum est conscientis fratrum; idque ob unum idemque fundamentum. Et jam fratres considerent, an congregationalis via nullum relinquat medium reducendi errantes in viam, sed omnes toleret Religiones. Sanè non agunt ingenuè, qui tam vehementem accusationem tam infirmo superstruunt fundamento. Sed quid, si congregationes nolint rationem viæ suæ reddere? Quid, si non tantum conscientia in iis sit, ut curent admonitiones, opponant se iis, & secessionem faciant? *Resp.* Quid, si non curent vestram traditionem Satanæ, sed procedant in malis factis suis? *Dices:* Conqueremur apud Magistratum, & ejus ope utemur, ut curent decreta Ecclesiæ. *Resp.* Sed jam non amplius remedium habebis ab intrinseca potestate Ecclesiæ. Et quod ad subjectionem Magistratus, concedimus, si vult interponere autoritatem suam, potest juvare sententiam contra subversores fidei tam in Non-communicatione, quàm in traditione Satanæ. Et tunc ferendum nobis est quod infligitur, cum facere non possumus quod requiritur. Hæc differentia est, quod non tam longè progredimur in hoc, ut alii, qui legem hanc conscientis Magistratus imponunt, quod teneatur potestate suâ exsequi decreta Ecclesiæ, cognoscendo tantum factum Ecclesiæ, non inquirendo in rem ipsam. *Dices:* Si differentia tam exigua; cur non consentitis? *Resp.* Tam diu consentimus, quamdiu videmus viam veritatis. Non audemus promoveri unum gradum in tenebris. Si faceremus; certò laberemur in peccata. Navigamus ad fratres, quamdiu lux Scripturæ præit. Ultra non audemus periclitari. Non jam quæstio est de magno, vel parvo; sed de peccato. Si una pars urgeat alteram ad id quod ipsis est peccatum, vel ut agnoscat

agnoscat aliquid tanquam potestatem Christi, quod non potest videre in verbo, differentia necessariò manebit, si-ve sit magnum si-ve parvum, de quo ambigitur. Ergo via pacis est, non quod alter ad alterum necessariò venire de-beat, quia res est exigua; sed amor fraternus unius erga alium, quia differentia tantum est exigua. Hæc *Burroughes* in *Irenico* suo. Ad quæ *Joh. Ley* contra *Saltmarshii Novam* *Questionem*, sect. 18. Si hoc, *inquit*, ita se habet; quænam ma-jor discrepantia in hac materia, quàm quæ fuit inter mul-tos pios & orthodoxos Theologos de divisione orationis Dominicæ, an contineat sex vel septem petitiones: cum illi qui sunt pro sex, eandem materiam habeant quàm qui pro septem sunt; & qui septem, non plus quàm qui sex. Quod ad me, si hæc candidè & sincerè dicuntur, & ita ac-cipiuntur ab aliis ejusdem opinionis, spero adversarios utriusque partis non diu lætatu-ros in mutuis divisionibus & controversiis nostris.

Vides, Lector, Controversiam inter Presbyterianos & Independentes non esse desperatam; & si modesti utrim-que arbitri essent, ac factiones Politicorum, hæc dissidia ad alios usus profanos vertentium, abessent, pacem ac con-cordiam facilè restitui posse. De qua jam aliquoties, ve-rùm frustra, actum fuit; & contulit operam suam etiam *Josephus Hall*, quondam Episcopus Norwichensis, in nupero *Irenico* suo; ubi controversias de regimine Ecclesiæ ita componi posse existimat, si primitivum regimen revoce-tur, antiquitatis universali consensu approbatum, quo omnia fuerint transacta consensu Presbyterii, cui modera-batur constans Præses. Hanc perpetuam Ecclesiæ praxin, fuisse neminem dubitare posse cui lectus sit Clemens, Igna-tius, & Historia primæ Ecclesiæ. Atque hunc Præsidentem quandam super cæteros auctoritatem, suis limitibus & terminis circumscriptam, habuisse. Nec jam de verbis li-

tigandum. Si nomen Episcopi displiceat, Moderatorem, Præsidentem, Super-intendentem, Inspectorem vocari posse. *Hæc Episcopus ille*, nondum oblitus fui & qualis olim fuerit. Constans unius in plures auctoritas est radix Episcopatus. Et notum ex hoc constantium Præsidentum Equo Trojano, Episcopos Scotiæ sub Jacobo immisos. Mense Februario 1646 à delegatis Parlamenti pro Religione, decretum fuit; Independentes à subordinatione classium exemptos esse debere. Presbyteriani quærebant: In quibus ergo consentire vellent? Responderunt Independentes: Non se hoc declarare posse, quia nondum sciant, quousque Ecclesias purgaturi sint. Regefferunt illi: Non se posse reformare & purgare Ecclesias, antequam habeant auctoritatem & potestatem eas reformandi & purgandi. Ibi tum negotium pacis inter partes hæsit. Mense Martio Parliamentum Commissarios Ecclesiis imposuit. Nunquam ad eò tumultuatum fuit à Provinciis & Civitate. Presbyteriani protestabantur contra absurdum institutum, & petitionem Parl. exhibuerunt, quam Independentes deteriores esse dicebant XIII Episcoporum protestatione. Denique res ad apertam seditionem spectabat, & jactabatur per Provincias: Nisi Parliamentum Commissarios illos tollat, tum se tributa excussuros, & Massejum Ducem Libertatis suæ creaturos.

Catalogus errorum & hæresium & blasphemiarum in Anglia productarum, inde usque ab anno 1640, maximè tamen tribus postremis annis.

Quoniam hætenus in genere actum fuit de magno hæresium in Anglia incremento, & summa quoque turbonum Ecclesiæ orthodoxæ genera aperta: ideo nunc particularius cuncta errorum monstra in lucem protrahenda sunt.

Facile